

15 Ιανουαρίου 2020

Λόγια ταπεινώσεως του Στάρετς Γερμανού

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις

Στάρετς Γερμανός, ηγούμενος Μονής αγίου Ζωσιμά (1844-1923).

Όλο τον περιμένω τον θάνατο. Αλλά ο θάνατος δεν έρχεται σε μένα! Μια ημέρα έκανα την σκέψη.

- Δεν θα τα φτάσω, τα 77!

Αλλά να στις 20 του Μάρτη τα έκλεισα τα 77 μου!

Και να τώρα, έχω περάσει 30 ημέρες στα 78 μου! Και πάλι ο θάνατος δεν έρχεται για μένα!

Γιατί ζω;

Για ποιον ζω;

Ποιος με έχει ανάγκη;

Σε όλους βάρος είμαι πια!

Οι αδελφοί με υπομένουν. Τους ευχαριστώ. Δεν με "πέταξαν" ακόμη!

Και εγώ, ο ράθυμος και απρόκοπτος, ζω (τίποτε δεν κάνω!), πρόβλημα για τους άλλους!

Όλοι οι αδελφοί γύρω μου εργάζονται, δουλεύουν, κοπιάζουν. Εγώ ο ράθυμος δεν κάνω τίποτε!

Ανάξιος μοναχός! Ανάξιος ηγούμενος!

Ζω στο μοναστήρι αυτό 15 χρόνια τώρα. Και τίποτε δεν έκανα. Και από μοναχική ζωή, ιδέα δεν έχω!

Ο γέροντάς μου, ο πάτερ Αλέξανδρος, έζησε 70 χρόνια. Ο όσιος Σεραφείμ, 70 χρόνια. Ο πάτερ Αμβρόσιος της Όπτινα 73 χρόνια. Αυτοί, τέτοιοι φωστήρες· αληθινοί γέροντες· ασκητές!

Και εγώ. 77 χρόνια ζωή, και δεν κατάφερα να κάνω κάτι ευάρεστο στον Κύριο. Με τι θα πάω να σταθώ μπροστά Του, ο ταλαίπωρος, στην φοβερή εκείνη Κρίση;

Όλα μου τα έδωσε ο Κύριος. Είκοσι χρονών με επήγε στην αγία εκείνη Μονή, το 1866. Μετά οχτώ χρόνια με έκανε διάκονο. Και το 1885, ιερομόναχο. Και με αξίωσε ο Θεός να πάρω και το σχήμα. Όλα μου τα έδωκε ο Κύριος.

Εγώ δεν έκαμα τίποτε! Τίποτε, που να τον ευχαρίστησε.

Και τώρα τρέμω την δίκαιη κρίση Του, στο φοβερό εκείνο Κριτήριο.

Το μοναστήρι το έφτιαξαν όλοι οι αδελφοί με τον κόπο τους.

Ήταν όλοι πάντοτε καλοί μαζί μου. Δουλευτές! Και με υπακοή!

Και ανάμεσά τους εγώ, παράδειγμα οκνηρίας και αταξίας!

Στις 26 του μήνα ήταν η γιορτή μου. Το όνομά μου ήταν Γαβριήλ. Γεννήθηκα στις 20 Μαρτίου 1844.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Μητροπολίτη Νικοπόλεως, Μελετίου, ο "Στάρετς Γερμανός", έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Νικοπόλεως, Πρέβεζα.